

Ne Okumaya Doydum Ne de Ağaç Dikmeye

– Ahmet AYZAZ · 13 Ekim 2020

NE OKUMAYA DOYDUM

NE DE AĞAÇ DİKMEYE

(Yakacık Köyü Çocuklarının dikkatlerine)

Ahmet AYZAZ

Gaziantep Güneş Gazetesi 13 Ekim 2020

Ben 1976 yılından bu güne kadar, okudukları ve yazdıkları ile yaşayan bir gönül neferiyim. Bugün evimde otururken her ne hikmet ise, çocukluk yıllarımı hayal ettiğimde, ne okumaya, nede ağaç dikmeye doymadığım kanaatine vardım. Bu vesile ile bilgisayarımı önüme alıp yazmaya başladım. Acı ve Tatlı günlerimi. Askeri okulu gözden kaybedince, diğer yatılı okulların da kapıları yüzüme kapadı. 1960 tarihinde Oğuzeli Ortaokulunda okurken, Rahmetli Babam Halaf Ayaz'ın 60 TL ye bir gözlüğü alamayıp, beni okuldan çıkarmasını bir türlü unutamıyorum. Mekanı Cennet olsun, Rahmetli Matematik öğretmenim Bilge Ersoy Sekban'ın, "Amca Ahmet'in gözlüğünü ben alacağım, bütün okul masrafları da bana ait" demesine rağmen. O yıl, kış günlerim yas içinde geçmişti. Evin içinde kendime teselli arardım. Ders kitaplarına bakarak ağlardım. Kimseciklere görünmeden gizli gizli. Allaha sitem ederdim, ağzımdan ateş saçılırdı, her ah çekişimde. Bu halimi kimsecikler bilemezdi, benden başka. Okumak, yazmak benim yaşam şeklimdir. Şair-Gazeteci-Yazar olmak, benim aklımın ucundan bile geçmezdi. Ulu Önderimiz Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün çocukluğuna özenirdim. Kendi iç dünyamda. Ben bir general olmalıyım derdim. Okumayı, ağaç dikmeyi çocukluğumda çok severdim. Fakat ağaç dikmek için köyümüzde bir avuç toprağımız yoktu. Bir gün Rahmetli Zeki DEMİR, Burhan ÖZDEMİR bir de ben. Köyümüzde "Mehmet Arkan" Çopur Kiyanın kavaklığından birer tane dut fidanı söktük. Bu dut fidanlarını Burhan ile Zeki kapılarının önündeki hayvan gübresi attıkları yere diktiler. Benim ki elimde kaldı. Çünkü dikecek yerimiz yoktu. Köyümüzde Rahmetli Malkoç Mustafa "Mustafa İnci" bana dedi ki "Oğlum Ahmet elindeki dut fidanını götür de evinizin damına dik dedi. Dam: "Kerpiçten yapılan evin üzeri " Beni bir efkar bastı ağladım. Daha sonra eve gidince babam bu dut fidanını köyün ortak kullandığı harman yerine dikti. Tınazdere Köyünde bir tepe dedemin adıyla söylenir hala. Dedem Çarko Ahmet savaştan dönmemiş. "Çarkonun Tepesi" denilen arazi, dedemin kullandığı arazi iken, geçen zaman içinde, Tapu ve Kadastro Müdürlüğü tarafından ağanın üzerine yazılmış. Gelelim daha sonrasına. Biraz büyüdüm, arkadaşım Mehmet Şevket İspir'in tabiri ile, biraz çalıştım, çabaladım. Ama çarığı yırtmadım. Koçaklar Köyünde Rahmetli İbrahim Koçak ile Tilbaşar (Gündoğan) Köyünde ortaklık buğday ektim. Barak İçme sularında 3 yılı aşkın bir süre içinde yazlı-kışlı aralıksız olarak çalıştım. Elimde toplam 5000 TL param oldu. Askerliğimi yaptım ama, daha becardım. Rahmetli İbrahim Koçak Beye 5000 TLyi borç olarak verdim. İbrahim Koçak, 40 dönümlük bir tarlayı dönümü 1000 TL den satıyordu Bu parayı babamdan habersiz o tarlaya, kaparo olarak saydırdım. Babam razı olmaz ise bu para yanıyor dedim.

Nihayetinde rahmetli babamda üzerini tamamladı, 40 dönümlük sulu tarlayı dönümü bin TL den 40 bin TL ye satınaldık. 5 dönümü benim param ile satın aldığımız tarladan ben, hisseme düşeni aldım. Daha sonra satınaldığımız Kesmelikte 33 dönümlük yerde 39 ağaç fıstık vardı. Biz bu yerin beş bölü dördünü, fıstık fidanlığı yaptık. Bu fıstık fidanlarını babam ile ikimiz diktik. Oğuzeli'nin (Zıranba) Yakacık köyünde bir dut fidanını dikecek yerimiz yok iken. 40 dönüm sulu tartla, Kesmelikte 33 dönüm fıstıklık, Kerizdağında 43 dönüm tarla Kuttuk Nahsen'in evinin yanında 7 dönüm kıraç tarla. Babamın üzerinde 123 dönümlük tapulu tarla oldu. Ben çalışıp para biriktirirken, şimdiki Demokrasi Meydanın yerinde, Zümrüt Aile Gazinosu vardı. Zümrüt Aile Gazinosunda da, Necla Erol, Selçuk Ural, Hayri Şahin, İsmail Şenbahar gibi bir çok sanatçıların konserlerini kaçırmazdım. Çünkü çocukluğum Müzeyyen Senar, Hamiyet Yüceses, Abdullah Yüce gibi sanatçıları dinleyerek geçti. Hani bir söz var." Oğlum deli malı neylesin. Oğlum akıllı malı neylesin". Ben hisseme düşen köydeki taşınılmazlarımı kardeşime, kardeşimin oğullarına yok pahasına sattım. Köylülerimiz ile şehirde karşılaştığımız zaman "Yaho Ahmet Bey! Kardeşin, yeğenlerin köyde çiftlik yaptılar. Niçin gelip gitmiyorsun?" diyenler beni mutlu ediyorlar. Aklıma hemen o dut fidanını dikmeye bir yer bulamadığım geliyor. Yine aklıma Malkoç Mustafa'nın sözü geliyor. "Oğlum, Ahmet eve götür de, o dut fidanını evinizin damına dik" Şimdi yine eskiye döndüm. Hiçbir şeyim kalmadı. Son söz. Ne ağaç dikmeye doydum, ne de okumaya doydum. Yeterince de okudum, yazdım kanaatindeyim. 2015 Gaziantep Üniversitesi Fen_Edebiyat Fakültesinde Esra Güllübardak Tiryakiye tez konusu oldum. 2016 Uşak Fen Edebiyat Fakültesinde Kübra Aksoy'a tez konusu oldum. Azerbaycanda, Azerbaycan Türkçesiyle şiirlerim yayımlandı antolojilerde. Şef kadrosunda Sosyal Hizmetlerde İl Müdür Yardımcılığına vekalet ettim.. Tam 11,5 yıl. Türk Dünyasında, bilinen bir Şair oldum, Gazeteci Yazar oldum. Şair olarak Antalya, Adana, Sivas, Erzincan, Kayseri, Kırşehir, Nevşehir, Kozaklı, Osmaniye, Ceyhan ve kendi ilçem olan Oğuzelin'e, Oğuzeli Kaymakamı Arif Gül ve Oğuzeli Belediye başkanı M. Sait Kılıç tarafından davet edildim. Öğrenciler ile söyleşi yaptım, kitap imzaladım. 1958 tarihinde mezun olduğum Yakacık Köyü İlkokulu Kütüphanesine, kaymakam, belediye başkanı ve basın mensuplarının huzurunda 362 adet kitap bağışında bulundum. Gaziantep Üniversitesinde defalarca şiirler okuyup, konuşmalar yaptım. Konuyu başa almak istedim. Büyüdüm gözlük de aldım. Gözlük yetersiz kaldı. Ticaret Lisesinin gece bölümünde tahtaya kör gibi bakardım. İngilizce öğretmenim Rahmetli Hatice Güllüye, Matematik Öğretmenim İsmet Günere minnettarım. İsmet Günere, senenin başında bir defa söyledim. Yazı tahtasını ön sırada olduğum halde iyi göremediğimi. Senenin sonuna kadar unutmadı, rakamları büyük yazdı

Defolu gözler ile 1 adet öykü, 2 adet antoloji, 2 adet araştırma, 15 adet şiir olmak üzere, 20 adet kitap yayımladım. Askerin Türküsü adlı şiirim Tuğgeneral Zafer Özkan tarafından bestelettilerle 1995 tarihinde, Van İlimizde 10. Piyade Tugayı Marşı yapıldı. Telif hakkı almadım, ödül ve plaketlerimden de söz etmek istemiyorum. Yukarıda da dediğim gibi. Defolu gözler ile mezuniyetim ancak Lise olabildi. Gaziantep Üniversitesinin önünden geçerken hala içim yanıyor. Bir üniversite okuma imkanımın olmadığına.

Saygıdeğer okurlarım. Bu köşemi Yakacık Köyündeki öğrencilere bir mesaj olarak yazdım. Okuma imkanlarını değerlendirsinler. Yeşilliği, ağacı ve ağaç dikmeyi sevsinler. Benim bir incir tarlamı olmadı. Elma, armut, nar, kayısı, kiraz, hurma bahçem de olmadı. 1991 tarihinde keriz dağına zeytin

dikecektim. Trafik kazasında 2 ayağım bir den kırıldı. O sırada kendimi unutmuş, hayattan ümidimi kesmişim. Yüce Allah şifasını esirgemedi. Tam iyi değilsem de, ayakta olduğuma şükürler olsun diyorum. Şimdi o tarla da elimden gitti. Bari Yakacık Çocuklarının ki olsun diyorum. Barışı, sevgiyi, kardeşliği sevsinler. Ben, Yakacık Köyünü çok seviyorum, Çünkü benim temelim yakacık İlkokulunda atıldı. Yakacıklıları da seviyorum. Hepsi ile dostluk ve akrabalık bağım var. Çok değerli ağabeylerim, amcalarım, dayılarım ve arkadaşlarımın kimileri yaşıyor, kimileri ebediyete göç ettiler. Mekanları cennet olsun diyorum. Hayatta olanlara da sağlık ve afiyetler diliyorum. Şimdi "Çalاکalem" isimli şiir kitabımın kapak yazısından küçük bir alıntı ile sohbet yazımı noktalıyorum. "Sevdayı çocuklara sattım, ve katma değer kattım; Barışı, sevgiyi kardeşliği."